

מסלול 1

שלומית ליוור

אוצרות: מיכל בלייר וסורנה שניידר

שלומית ליוור הופכת את חלל הגלריה לבריכת שחייה. מרחב מימי זה משמש אותה כמפלט לנפש, וכדרך להתנתק מהמציאות שבחוץ. באופן פרדוקסלי דווקא בתוך המים היא יכולה לחזור לנשום. אך מקלט המים אינו חסין, והמציאות נשאבת וגולשת יחד איתה לקרקעית.

המיצב אותו יוצרת ליוור הוא תלוי מקום, ומורכב ממדבקות ויניל מצוירות בטושים המודבקות לקירות. בפעולה זו משכללת האמנית שיטת עבודה שכבר החלה לעסוק בה בעבר, בה רשמה על הקיר בעזרת מסקינגטייפ. זוהי עבודה חד-פעמית שמקבלת את מלוא ביטוייה רק בהצבה הסופית. בחירה זו מביאה עימה חוסר ודאות, עם הויתור על השליטה נוכח מצב חיצוני ופנימי נזיל ומשתנה.

דמות האמנית מופיעה במספר מצבים: ציפה, עמידה, שחייה והיפוך. לכל תנוחה יש משמעות במבנה הלא-קוהרנטי שהיא יוצרת. החזרתיות של בת דמותה המנסה לעמוד בבריכה, מזכירה את פסל הדמות הנשית – הקריאטידה, שהיוונים פיסלו והציבו בשינויים דקים במקדש הארכתאון. לעומת הקריאטידות היציבות והזקופות, שנושאות את כובד משקל העולם על כתפיהן, היא יוצרת מבנה פלואידי, חסר משקל וחסר סדר, בקווים זורמים, פשוטים ולא מהודקים. הגוף האידיאלי של הקריאטידות מוחלף בגופה הארצי, שמוותר על משא עצמו במים.

הציור מכוון את המבט לעבר הדמות ששבה ובוקעת מהרקע הלבן, בעוד ששוליה משתבשים ומתמזגים במצע העבודה ועם הקירות. פרימת הדמות באדוות המים והתנועה, מתעדת את כוחותיה ההולכים ואוזלים במהלך מלאכת הציור העמלנית. לעיתים מבחינים בתווי פניה במרומז ולעתים הם מבטאים רגש עז ומשתנה. קווי המתאר מתעוותים ונמוגים בשל הראייה המתעתעת המאפיינת התבוננות בתוך מים, המרחב מקבל כוח חיים משלו בו התנועה נעצרת וקופאת, הרוגע נושא בעתה, וחוסר האונים והפראות הופכים לעדינות והומור.

במציאות בה כל המוכר לנו משנה את צורתו, מבקשת ליוור להיאחז בתקווה ולהמשיך להתקיים גם במרחב שנדמה כמתפרק וחסר צורה.